

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság**  
**1.Bf.43/2015/28.**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2015. év december hó 15. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

**í t é l e t e t:**

Az emberölés bűntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 15.B.51/2013/85. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott szabadságvesztés büntetését és a kiutasítás tartamát egyaránt 8 (nyolc) évre súlyosítja.

Az elsőfokú eljárásban 1.690.681,- (egymillió-hatszázkilencvenezer-hatszáznyolcvanegy) forint bűnügyi költség merült fel, amelyből 611.847,- (hatszáztizenegezezer-nyolcszáznegyvenhét) forintot az állam visel, a vádlott helyesen 837.569,- (nyolcszázharminchétezer-ötszázhatvankilenc) forintot köteles az államnak megfizetni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által a 2014. év november hó 8. napjától 2015. év február hó 24. napjáig házi őrizetben, ezt követően 2015. év február hó 25. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja oly módon, hogy 4 nap házi őrizetben töltött idő felel meg 1 nap szabadságvesztésnek.

A másodfokú eljárás során felmerült 107.866 (százhétezer-nyolcszázhatvanhat) forint költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

### **I n d o k o l á s:**

A Budapest Környéki Törvényszék 15.B.51/2013/85. számú, 2014. év november hó 7. napján kihirdetett ítéletével a vádlottat a Btk. 160. § (1) bekezdése szerinti emberölés büntette miatt 6 év - börtönben végrehajtandó - szabadságvesztésre és 6 év 6 hónap kiutasításra ítélte. Az előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott büntetésbe beszámította, rendelkezett a bűnjelekről, és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a kiszabott büntetés súlyosítása végett fellebbezést jelentett be, míg a vádlott felmentése, a védője ugyancsak felmentés másodlagosan a büntetés enyhítése végett élt perorvoslattal.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.758/2013/10. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság perrendszerű bizonyítási eljárásban hibamentes és kellően megindokolt tényállást állapított meg, amelyből okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette a bűncselekményt. Kiemelte, hogy a vádlott tette bosszúmotivált volt, amelyet az elsőfokú bíróság nem értékelt a terhére. Ugyanakkor a javára figyelembe vett sértetti közrehatás minimális volt, mivel a cselekménysort a vádlott indította el. Az enyhítő tényezők között értékelt időmúlásnak - a bűncselekmény tárgyi súlya mellett - nincs jelentősége. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kiszabott büntetés lényeges súlyosítását indítványozta. A másodfokú bíróság nyilvános ülésén nem képviseltette magát.

A Fővárosi Ítéltábla előtt a vádlott védője a fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok szerint nem lehet kétséget kizáróan a vádlott bűnösségére következtetést vonni, ezért - utalva az elsőfokú bíróság előtti perbeszédére - a vádlott felmentését indítványozta. Másodlagosan vitatta a bűncselekmény jogi minősítését, mivel álláspontja szerint a vádlottra támadó sértett ellen a védekezésekor követte el a vádlott a bűncselekményt, amely a testi

épség ellen irányult, az élet kioltására legfeljebb gondatlanságból kerülhetett sor. Harmadlagosan az ügyészség büntetés súlyosítására irányuló indítványának elutasítását kérte.

A vádlott az utolsó szó jogán megismételte, hogy nem követte el a bűncselekményt. Hangsúlyozta, hogy véletlenül került az adott helyzetbe, amelynek sajnálja a végkifejletét. Méltányos büntetést kért.

Az ellentétes irányú fellebbezések közül az ügyészé volt alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és a megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése szerint teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást.

Az eljárásban a tolmácsolással kapcsolatos kifogásokat alaposan körüljárva behatóan felderítette, és megalapozottan következtetett arra, hogy a hivatkozásnak nincs törvényes alapja. A magyar nyelv ismeretének hiánya nem befolyásolta a nyomozást, a vádlott és a tanúk pontosan érthették egymást, a kérdések és a válaszok is támadhatatlanul kerültek rögzítésre. Az ezzel ellentétesen felvett vallomások tartalmát kirekesztette a bizonyítékok közül, és ezt az elsőfokú ítélet 14. oldalának második bekezdésében körülhatárolta és megindokolta. A tolmácsot az elsőfokú bíróság meghallgatta, és nevezett arra is nyilatkoztatta, hogy a sarkalatos kérdésként megjelölt lökés és ütés szó ukrán megfelelője nem keverhető össze. Amikor a két szó külön kiemelve is elhangzott, megállapítható volt, hogy sem hangzásában, sem szóhosszában, sem magas és mély magánhangzóiban, sem mássalhangzóiban nem mutat egyezőséget. Tehát nem téveszthető össze.

Az elsőfokú bíróság az ügy ténybeli és jogi elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte, a bizonyítást a szükséges körben körültekintően és alaposan lefolytatta. A védelem által felkért orvosszakértőket az eljárásba bevonta majd az ellentétes vélemények értékeléséhez újabb szakértő párost rendelt ki. A rendelkezésére álló vélemények alapján a megfelelő következtetéseket levonta, a magán felkérés alapján eljáró szakértők véleményét elvetette, mert az minden lényegi ponton cáfolatot nyert, amit az elsőfokú bíróság helyesen ismert fel és értékelt.

A törvényszék kihallgatta a sértett nyakát ért sérülése kapcsán az újraélesztést végző 1. számú tanút, aki elmondta, hogy nem nyúlt a sértett nyakához, majd az újraélesztéshez segítőül csatlakozott egy orosz kamionos és folytatta a szívmasszázszt, de ő sem ért a sértettnek a testrészához. Az

orvosszakértő a tárgyaláson külön hangsúlyozta, hogy a sértettnek olyan nyaki sérülése volt, amely az újraélesztés során csak akkor jöhetett volna létre, ha valaki beletérdel a nyakba. Azt is kiemelte, hogy a laikus segítség a mentős diszpécser telefonos utasítása szerint végezte a szívmasszázszt nem pedig saját elképzelése szerint. A tárgyalási szakban kirendelt és a magán szakvéleményt is értékelő szakértők közül pedig x tett olyan tartalmú nyilatkozatot, hogy a védő által benyújtott véleménynek szakmailag nem is értelmezhető az a része, ami az újraélesztés során leírt nyaki sérülést eredményező megállapítást tartalmazza. Leszögezte, hogy a nyak leszorítása okozta a sértett oxigén hiányos állapotát, amely a halálához vezetett.

Az elsőfokú bíróság kellő részletességgel és alaposággal kifejtve vetette el a x által készített szakvéleményt és ennek kellően alátámasztott indokait is megadta. Hasonlóan meggyőző a vádlott védekezése elvetésének indokolása is. A vádlott nem volt szavahihető, a védekezése nem volt következetes és nem volt összhangba hozható a további személyi és tárgyi bizonyítékokkal. Az 1. sz. tanú szemtanúja volt a sértett elleni támadásnak, beszámolt az egyedüli támadóról és azt azonosította az ukrán kamionnal elhajtó, azt vezető személlyel, és számot adott arról is, hogy a sértett a földön fekvve védekezett, de onnét már nem kelt fel, ahogy az utóbbit a szakértők is véleményezték.

Az elsőfokú bíróság a 2. számú tanú vallomását nem fogadta el, tartalma nem volt összhangban a felderített további bizonyítékokkal és helyesen látta az elsőfokú bíróság, hogy nem lehetett a helyszínen, noha a sértettnek kiabálásáról és a vádlott kamionja után való és szaladásáról tett vallomást azt követően, hogy elszenvedte azon sérülését, amely után az orvosok véleménye alapján már nem tudott mozdulni.

A 3. számú tanú következetlen és a tárgyalási szakban már kifejezetten a vádlottat mentő vallomást tett, amely még a vádlott előadásával is ellentmondásban maradt. Előadásának részletei több irányból is cáfolatot nyertek. Ugyanakkor az eljárás kezdetén részletesen beszámolt arról, hogy milyen előzménye volt a sértett és a vádlott találkozásának és ez magyarázatát adta a gyorsan lezajló előbb verbális, majd tetteles és végül a sértett halálához vezető támadási folyamatnak.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok egyenkénti és összességében való összevetése és ésszerű, a logika szabályai szerinti értékelése és mérlegelése után megalapozott, a másodfokú eljárásban is irányadó hiba- és hiányosságmentes tényállást állapított meg, amelyből okszerűen következtetett a

vádlott bűnösségére és törvényesen értékelte az általa elkövetett bűncselekményt emberölés büntetteként.

Nem tévedett a Btk. 2. § alkalmazásában sem, és törvényes az elbíráláskor irányadó 2012. évi C. törvény alkalmazása, mert a feltételes szabadságra vonatkozó szabályok kedvezőbbek az elkövetés idején hatályos rendelkezéseknél.

Helyes az elsőfokú bíróság jogos védelem és erős felindulás körében kifejtett jogi álláspontja, annak kiegészítése nem szükséges.

A jogi indokolás körében helyes az elsőfokú ítélet megállapítása, miszerint a vádlottat egyenes ölési szándék vezette, mivel a sértett nyakát leszorította, ezért az adott pillanatban ölési szándék vezette, amelyet az is megerősít, hogy a kifejtett elkövetési magatartás után a sértettet a földön hátrahagyta, majd a kamionnal azonnal elhagyta a parkolót és a határ felé távozott.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében feltárta a vádlott javára felhozható körülményeket, amelyeket annyiban pontosítani kell, hogy az élet elleni bűncselekmény tárgyi súlya mellett a büntetlen előélet és az elsőfokú eljárásban a három évet sem elérő időmúlás súlytalan. Az ügyész álláspontja helyes abban is, hogy a sértett közrehatását árnyaltabban kell értékelni, mert a vádlott verbális kijelentése már előrevetítette, hogy le kíván számolni a sértettel a korábbi konfliktus miatt és a sértett ekkor adta le az ütést a nála lévő villáskulccsal az irányadó tényállás szerint.

Az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben eltúlzottan enyhe büntetést kiszabott ki. A befejezett emberölések esetében irányadó büntetés kiszabási gyakorlat szerinti mérték alatt maradt a vádlottal szemben kiszabott büntetés, alig meghaladva a büntetési tétel - 5-15 évig terjedő szabadságvesztés - alsó határát. Erre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a szabadságvesztés büntetés mértékét és a kiutasítás tartamát a rendelkező rész szerint felemelte. Az így kiszabott büntetés már tetтарыos, alkalmas a büntetési célok megfelelő kifejezésre juttatására.

A másodfokú bíróság az előzetes fogvatartásban eltöltött időt és a házi őrizetet a Btk. 92. § (1), (2) és (3) bekezdése szerint beszámította, egyben rögzítette a házi őrizet beszámításának törvényi előírását.

A járulékos kérdések körében a büntügyi költség kiszámítása hagy kívánnivalót maga után, mivel az elsőfokú ítélet nem összegzi az eljárásban felmerült költségeket és nem jelöli meg, hogy milyen összegű és miből összeálló tolmácsdíjat visel az állam, ezért a másodfokú bíróság összegezte a büntügyi költség teljes összegét és pontosan meghatározta az államot terhelő részt.

A másodfokú eljárásban felmerült költséget pedig az ítélőtábla a Be. 381. § (1) bekezdése szerint megállapította.

Az elsőfokú ítélet megváltoztatása a Be. 372. § (1) bekezdésén alapul.

A további fellebbezés lehetőségét a Be. 386. § (1) bekezdése kizárja.

**Budapest, 2015. év december hó 15. napján**

**. Rédei Géza s.k.**

a tanács elnöke

**Dr. Mató Ágnes s.k.**

előadó bíró

**Dr. Vincze Piroska s.k.**

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 15.B.51/2013/85. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla 1.Bf.43/2015/28. számú határozatában foglalt változás mellett 2015. év december hó 15. napján jogerős és végrehajtható.

**. Rédei Géza s.k.**

a tanács elnöke

